

Els grans reptes de 2010

ERNEST BENACH

President del Parlament de Catalunya

Aquesta setmana acomiadarem el 2009, un exercici que legislativament parlant ha estat molt productiu (llei de salut pública, llei de centres de culte o llei d'accés de gossos amb assistència, entre d'altres), i donarem la benvinguda al 2010, un any que, intueixo, serà cabdal per enfocar alguns dels grans reptes de país que encara hem de resoldre i sense els quals difícilment podem aspirar a continuar progressant i creixent com a nació. Dit d'una altra manera, mentre que 2009 ha estat, sobretot, l'any de la llei d'educació de Catalunya, 2010 ha de ser l'any de la llei electoral i el de consultes per via de referèndum de Catalunya.

La manera de fer política està canviant, i en aquest nou marc, tant la llei electoral com la de consultes per via de referèndum esdevenen unes eines jurídiques fonamentals per tal que els ciutadans puguin expressar-se lliurement sobre quin futur volen a cada àmbit.

El nou any començarà també amb la

rèmora que suposa la sentència de l'Estatut per part del Tribunal Constitucional. Ara bé, sigui quina sigui la resolució final, hem de tenir en compte una cosa: el poble de Catalunya ja ha parlat. Doncs bé, si som conscients d'això, no ens ha de fer cap por defensar la nostra dignitat com a poble amb tots els elements cívics i democràtics que tenim al nostre abast.

Aquest serà, sens dubte, un dels grans reptes. Per a la societat i per als polítics. I no serà fàcil. El 2010 ens portarà una nova contesa electoral i, si bé és lògic que els partits ens movem per uns interessos legítims, també ho és que pel que fa als grans assumptes de país actuem com una sola veu i amb perspectiva unitària. Espero que tots en siguem conscients i que aquesta vegada sapiguem estar a l'alçada. Només així aconseguirem superar tots els reptes que condueixin cap a una nació més pròspera, més madura i més lliure.

Acomiadar-se de Rusiñol

• *El Cau Ferrat es podrà visitar gratuïtament el proper cap de setmana*

• *El museu del Modernisme tancarà per obres durant més de dos anys*

Dilluns 11 de gener el museu Cau Ferrat tancarà les seves portes per una llarga temporada. Durant més de dos anys i mig el temple de l'art de Santiago Rusiñol no es podrà visitar, degut a les obres de rehabilitació i restauració dels edificis que acullen el propi museu, el museu Maricel i la casa Rocamora.

Abans d'aquest llarg tancament, però, els sitgetans podran acomiadar-se de la casa de Santiago Rusiñol. El dissabte 9 i el diumenge 10 de gener el Consorci del Patrimoni de Sitges ha organitzat dues jornades de portes obertes al Cau i el museu podrà visitar-se gratuïtament en l'horari habitual.

La jornada de portes obertes respon a la voluntat d'oferir una oportunitat als vilatans de visitar per últim cop en una llarga tempo-

rada un dels nuclis on s'originà el Sitges modern. Segons Antoni Sella, director del Consorci del Patrimoni, "El Cau és el testimoni viu de la presència de Santiago Rusiñol a Sitges, una presència que marcà definitivament la imatge i el fer de la Vila. Tancar-lo, i tancar-lo durant tant de temps, ni que sigui per una notícia eminentment positiva, com ho és restauració dels edificis, sap greu. Tot i que en aquests anys hi haurà exposicions que ens permetran gaudir de les peces, sense l'edifici el Cau no és el mateix, i era una obligació facilitar aquest acte de comiat temporal".

El Cau és el primer dels museus que es tanca per les obres, ja que abans d'iniciar-les cal desmuntar els rics arrambadors ceràmics que hi ha a la planta baixa.

QUADERN DE CAMP

El calendari dels vells

ANTONI SELLA I MONTSERRAT

El temps, aquesta mesura arbitrària i inexorable inventada per l'home, no és mai el mateix per als joves que per als vells. Els primers el tenen quasi tot per endavant i els darrers porten la majoria de la càrrega a l'esquena. Per un jove, és fàcil parlar del que pot ocórrer d'aquí deu anys. Per als vells, resulta menys complicat recordar què va passar fa una dècada.

La diferència de percepció se'm féu molt evident no fa pas massa Nadals, en una assemblea de la Societat Recreativa el Retiro. El senyor Antoni Julià, que aleshores en deuria tenir uns vuitanta, va preguntar en quina data vencien els crèdits que l'entitat tenia contrets. En saber que encara faltaven disset anys, va exclamar, per infondre optimisme a la sala: doncs jo ho espero veure.

El senyor Julià, malauradament, no ho podrà veure, però tots els presents recordarem el seu esforç per encoratjar a l'entitat a continuar endavant i molts dels presents, d'una edat similar o propera, recorden que, fent números, arribaren a la conclusió que els agradaria veure-ho, però que els resultaria difícil per llei de vida.

Aquesta diferència entre el temps dels joves i el temps dels vells és, encara, un motiu més per felicitar la iniciativa de la residència d'avis les Magnolias i celebrar aquest calendari del 2010 que té per protagonistes algunes de les persones grans que viuen a la residència.

Josep Serra i el seu equip han tirat endavant una iniciativa si es vol modesta, però que té el gran valor de recuperar el protagonisme de la vida d'unes persones que, per més grans que siguin avui, per més problemes de salut que tinguin, ha estat una vida com la de tots nosaltres.

La idea del calendari s'ha fet, i cal remarcar-ho, sense caure en el tòpic i fàcil paternalisme, sense burxar en la sensibleria que sempre acostumen a provocar-nos els desvalguts. Tot el contrari. És una reivindicació de la dignitat dels estadants de la residència, a través d'un resumit però contundent apunt biogràfic. Un apunt que acompanya aquestes persones grans fotografiades com el que han estat tota la vida, professionalment o vocacional. Aquesta reivindicació de la vida de les persones adultes és el primer pas per no caure en l'error mental de marginar, ni que sigui inconscientment, a les persones grans, als homes i dones que, en definitiva, han arribat, millor o pitjor, on tots volem trobar-nos: a la vellesa.

Que des d'una residència geriàtrica privada es trenqui una llança en favor de la dignitat dels seus estadants és, a part d'una notícia excel·lent, un acte esperançador. I per això mateix, i tot i saber que no ha estat la intenció, suposa una intel·ligent campanya de publicitat, perquè no hi ha millor publicitat que la que transmet valors i sentiments sincers.

El calendari de les Magnolias ens apropa amb amabilitat al món de la gent gran i trenca tabús que la nostra societat ha creat en els darrers quaranta anys, quan començà a recrear-se el mite de la joventut que ha acabat dominant els mitjans de comunicació i la cultura.

Mirant-lo, celebri trobar-me en plena activitat a persones conegudes, com la pintora Teresa Ferrer, la venedora de diaris Vinyet Carreró o la cuinera i botiguera Josefa Paco. I també admiro d'altres persones que no conec, però que segueixen defensant el seu paper en aquest tram de vida que els queda.

És, el de les Magnolias, un calendari per a l'esperança. M'agrada que el desembre de 2010 estigui il·lustrat amb una fotografia de Manuela Rada, una dona de vuitanta-set anys que aguantà un nadó en braços. La criatura té tota la vida davant seu. A la Manuela espero poder-li felicitar el Nadal de l'any vinent.

El calendari de les Magonolias pot adquirir-se per deu euros a diversos establiments comercials de Sitges i els beneficis es destinaran a la Fundació per a la Investigació de l'Alzheimer Pasqual Maragall.